

El govern central acusa el PSOE d'haver "amnistiat" fiscalment 600 contribuents "amics". Els socialistes invoquen el Tribunal Constitucional per tal d'obtenir els expedients i demostrar que l'acusació és calumniosa. Una investigació d'EL TEMPS revela que entre els amnistiats hi ha amics del Partit Popular, com la família Lladró. A més, els inspectors d'Hisenda implicats han estat ascendits amb l'arribada d'Aznar al govern.

'Amnistia fiscal':

Hisenda no podrà cobrar un deute tributari de 1.000 milions de pessetes de la família valenciana Lladró, propietària d'una famosa empresa de porcellanes i d'altres importants negocis. El Tribunal Econòmic-Administratiu de València ha anul·lat per prescripció deu actes sancionadores alçades al llarg d'uns quants anys perquè tots els expedients varen quedar paralitzats sis mesos i deu dies.

El Tribunal Suprem ha establert que més de sis mesos d'inactivitat inspectora obren la porta a la cadu-

citat de les sancions d'Hisenda. En el cas de la família Lladró, totes les actes definitives foren signades quan passaven justament deu dies d'aquest termini de sis mesos. Les resolucions del Tribunal Econòmic-Administratiu de València porten data de finals del passat mes de desembre, però han estat notificades als interessats fa a penes deu dies.

Aquest cas posa en qüestió l'acusació del govern del PP contra els anteriors gestors socialistes. Fa ara un mes, el secretari d'estat d'Hisenda, el castellonenc Juan Costa,

va anunciar amb solemnitat que l'estat deixarà d'ingressar uns 200.000 milions de pessetes per culpa de "l'amiguisme fiscal" practicat pel PSOE. En els mateixos termes es va expressar el ministre d'Economia, Rodrigo Rato. El cas va arribar al Congrés dels Diputats i, recentment, al fiscal anticorrupció. Mentrestant, els socialistes intenten aconseguir els expedients per tal de demostrar que no han practicat cap tipus de favoritisme amb 600 grans contribuents espanyols. Les dificultats dels socialistes per a obtenir dades sobre

aquest assumpte els han portat a demanar la mediació del Tribunal Constitucional. Per la seua banda, l'Audiència Nacional estudia citar a declarar Juan Costa per tal de conèixer de quin delictes acusa els anteriors gestors socialistes. Després de les explicacions de Costa, els tribunals hauran de decidir quin òrgan jurisdiccional és el competent per investigar aquest afer. L'acusació d'amiguisme fiscal ha estat interpretada com l'inici d'una nova estratègia del PP en contra del PSOE. Els populars només tractaven de prendre la iniciativa en la crítica a l'oposició, després dels esglais que les enquestes més fiables estan provocant entre els integrants del govern central. Tanmateix, una simple baralla política ha acabat davant els tribunals de justícia i pot tornar-se contra el mateix PP: entre els suposadament amnistiats fiscalment hi pot haver moltes més persones pròximes als conservadors que no als socialistes.

Discrepàncies d'interpretació. La família Lladró no va amagar diners a Hisenda, però va declarar mitjançant un sistema qüestionat per l'inspector encarregat de la investigació. Fonts coneixedores del cas han assegurat que, fins i tot, els Lladro tenien serioses possibilitats de guanyar els seus recursos si el

deutes amb Hisenda caduquen als cinc anys). Quan Hisenda comença una investigació, el temps de prescripció resta paralitzat. Si després l'expedient s'atura durant mes de sis mesos, i ja han transcorregut cinc anys des del final de l'exercici revisat, el deute es considera prescrit. I amb ell la sanció

El Suprem ha establert que més de sis mesos d'inactivitat inspectora obren la porta a la caducitat de les sancions d'Hisenda.

i també els interessos de demora.

Al gener de 1990, Hisenda va comunicar a alguns integrants de la família Lladró que volia revisar les seues declaracions dels anys 1986 i 1987 dels impostos de la Renda Sobre les Persones Físiques i del Patrimoni. Amb aquesta notificació es va interrompre el termini de prescripció. Altrament, al juny de 1992 i al juny de 1993 (cinc anys

d'Hisenda. En tot aquest temps no hi va haver cap activitat administrativa. Quan havien transcorregut sis mesos i deu dies, Pérez Lodares va signar les actes definitives de liquidació. Una setmana després les va notificar als interessats. Els recursos dels contribuents davant la mateixa administració tributària foren desestimats. La família Lladró va acudir aleshores al Tribunal Econòmic-Administratiu. Allí va presentar tres arguments: la prescripció del deute tributari, la nul·litat de les actes per no contenir els elements essencials del fet imposable, i la inaplicabilitat del règim tributari indicat a les actes. El tribunal, en les seues resolucions, no entra a estudiar els dos darrers arguments, ja que declara que els deutes, en cas d'existir, ja haurien prescrit.

L'advocat de la família Lladró en aquest assumpte, Rafael Busútil, no ha volgut oferir la seua versió. Una persona del seu despatx es va limitar a afirmar que es tractava d'una qüestió de "professionalitat".

Juan Costa i Rodrigo Rato van criticar no solament el suposat "amiguisme fiscal" de l'anterior govern socialista, sinó també el pessim funcionament de la inspecció d'Hisenda amb el PSOE. Aquestes insinuacions van provocar una ràpida resposta de les asso-

Juan Costa (en la foto de l'esquerra). Les seues acusacions contra el PSOE poden tornar-se contra el PP. (Foto: Arxiu / Efe)

RAFA GIL

Façana de l'edifici Europa, seu del Tribunal Econòmic-Administratiu de València. Les resolucions absolutòries del Tribunal porten data de finals del passat mes de desembre.

mentida d'Aznar

Tribunal Econòmic-Administratiu haguera entrat en el fons de cadascun dels assumptes. Però les resolucions del tribunal no entren a analitzar les discrepàncies d'interpretació entre Hisenda i els contribuents. El tribunal únicament estableix la prescripció dels deutes tributaris. Les resolucions a què ha tingut accés EL TEMPS apliquen la sentència del Tribunal Suprem de 28 de febrer de 1996. Segons aquesta sentència, la suspensió de l'activitat inspectora durant mes de sis mesos activa novament els terminis de prescripció (els

després de la data en què havien de declarar-se aquests exercicis tributaris) els possibles deutes haurien quedat caducats. L'inspector encarregat del cas va opinar que alguns conceptes s'havien declarat incorrectament i va obrir deu actes sancionadores. El 23 de juliol de 1993, els contribuents varen presentar davant l'inspector en cap regional de València, Alfredo Pérez Lodares, les seues alegacions i varen manifestar la seua disconformitat. Els expedients varen *dormir* aleshores durant sis mesos en l'anomenada Oficina Tècnica

ciacions d'inspectors, que varen rebutjar qualsevol negligència. Ara, un seguiment del cas Lladró demostra que els anteriors responsables de la Inspecció d'Hisenda a València han mantingut (o, fins i tot, millorat) la seua posició amb l'arribada del PP al govern de Madrid. Aquest és el cas d'Alfredo Pérez Lodares, l'inspector en cap regional que va signar les actes de la família Lladró deu dies després dels sis mesos que obrien la prescripció. Pérez Lodares és ara delegat especial d'Hisenda per a Castella-La Manxa.

ARXIU / EFE

Els germans Juan, Vicente i José Lladro. La família Lladro no va amagar diners a Hisenda, però va declarar mitjançant un sistema qüestionat per l'inspector encarregat de la investigació.

Les resolucions notificades ara pel Tribunal Econòmic-Administratiu no són les úniques que anul·len deutes tributaris a València per l'activació dels terminis de prescripció. Assessors fiscals consultats per EL TEMPS assenyalen que durant molts anys la cúpula de la inspecció a València va presentar davant els seus superiors a Madrid èxits de recaptació que només eren nominals. Els ingressos efectius eren després molt inferiors, especialment per les prescripcions dels deutes, les anul·lacions davant els tribunals per diversos motius i, finalment, per la insolvència dels empresaris investigats i, posteriorment, sancionats.

Amb l'arribada del PP al govern central, la cúpula d'Hisenda a València ha canviat, però els anteriors responsables mantenen bons càrrecs. A més del ja comentat cas de Pérez Lodares, hi ha el de l'antic delegat especial a València, José Eduardo Romero, que és ara inspector regional a Andalusia. Francisco González, anterior delegat provincial a València, ocupa aquest mateix càrrec a la província de Granada.

La polèmica inspecció d'Hisenda a València. Seixanta sotsinspectors varen signar una carta l'any 1990 amb greus acusacions sobre el funcionament d'aquest servei públic. Segons aquella carta, es "vulnerava el procediment administratiu en la selecció dels contribuents". Es recordava també "constants actuacions de la superioritat que denoten manca de con-

fiança en la integritat professional dels actuaris". Aquesta carta va coincidir en el temps amb un informe de la patronal valenciana, remesa al ministre d'Economia d'aleshores, Carlos Solchaga, en què es criticava "l'abusiva utilització de mètodes basats en indicis" per al càlcul de les quotes tributàries. També la Cambra de Comerç de València va redactar un escrit on parlava de "mètodes gens raonables" i d'"actuació incorrecta" de la inspecció a València.

La família Lladro és propietària d'una empresa de porcel·lanes coneguda arreu del món. A més a més, participa en diversos negocis bancaris, immobiliaris i industrials. L'èxit de les porcel·lanes Lladro és enorme en països com ara els Estats Units, on l'empresa acaba d'obrir una botiga a Califòr-

Els anteriors inspector en cap regional, delegat especial i delegat provincial de València conserven bons càrrecs a Hisenda.

nia, que s'afegeix a la que ja posseeix a Nova York, molt a prop de la luxosa Cinquena Avinguda. José Lladro està considerat un home pròxim al Partit Popular, mentre que un altre dels germans, Juan, es troba més al costat de les tesis del blaverisme. Fa uns dies, Juan Lladro va llegir el seu discurs d'entrada a la secessionista Academia de Cultura Valenciana. El discurs explicava l'evolució de la ceràmica valenciana al llarg dels segles. La inspecció d'Hisenda va investigar diverses empreses propietat dels membres de la família Lladro. Aquestes empreses, d'acord amb les actes alçades per l'inspector, no desplegaven cap activitat econòmica. Simplement eren empreses propietàries d'accions i de

béns. Per aquesta raó, les actes mantenien una tesi segons la qual era aplicable el règim impositiu anomenat de "transparència fiscal". D'aquesta forma, el percentatge sobre els guanys que s'havia de tributar era, segons l'inspector, el màxim previst per a l'impost de la renda (el 54%), i no el 35% aplicable als guanys de les empreses. Després de sis mesos d'inactivitat inspectora, Pérez Lodares només va modificar mínimament algunes actes pel que fa al càlcul dels interessos de demora. El deute tributari de 1.000 milions de pessetes resultava de sumar la quota no ingressada, la sanció d'Hisenda i els interessos de demora.

Ruiz Mateos i Baltasar Garzón. El cas denunciat pels nous gestors del PP pot convertir-se ara en un *show* no previst per Costa i Rato. I tot perquè l'empresari José María Ruiz Mateos ha decidit posar-se pel mig. L'ex-propietari de Rumasa és la persona que ha presentat una denúncia judicial per aquest cas. L'argument que Costa i Rato només volien utilitzar com a arma política contra l'oposició, en un moment en què el PP era assetjat al Congrés, passarà ara a augmentar els casos que s'amunteguen als despatxos de l'Audiencia Nacional. I perquè el cas tinga tots els ingredients, el primer jutge encarregat de les diligències és Baltasar Garzón. Serà aquest magistrat qui decidirà si cita Juan Costa per tal que explique si hi pot haver un delictes fiscal continuat o un delictes de prevaricació. En cas de prevaricació seria la jurisdicció ordinària, i no l'Audiencia Nacional, l'encarregada de la tramitació. A la denúncia de Ruiz Mateos s'afegeix una altra del sindicat Manos Limpias, que va acudir al fiscal anticorrupció. Aquest fiscal ha proposat a Garzón la citació de Juan Costa.

També el Congrés dels Diputats ha decidit investigar l'anomenada "guerra fiscal". Tanmateix, el Govern no està disposat a mostrar els expedients dels 600 contribuents mencionats per Juan Costa. El secret de les dades tributà-

ries sembla ací difícil de salvar. Per aquesta raó, el grup socialista està disposat a arribar al Tribunal Constitucional, ja que el PSOE ha estat l'acusat i ara aquest partit polític no disposa de tota la documentació per a poder preparar la seua defensa. La comissió d'investigació del Congrés, que s'a-

nomenarà Comissió d'Investigació sobre la Tramitació d'Expedients en l'Agència Estatal Tributària, es constituirà els propers dies i estarà presidida pel diputat del Partit Nacionalista Basc Jon Zabalía, Fernando Fernández de Trocóniz, del Partit Popular, en serà el vicepresident i Teresa Fer-

nández de la Vega, del PSOE, la secretària.

Dels 200.000 milions de pessetes que perdrà Hisenda, segons càlculs de Juan Costa, 1.000 milions s'havien generat entre porcellanes valencianes.

Francesc Bayarri

L'imperi Lladró, com vendre fang a preu d'or

Els germans Lladró controlen un gran hòlding d'empreses que factura anualment uns 3.000 milions de pessetes de beneficis. Però tot i que la base de l'imperi són les figuretes de porcellana, el negoci és ben sòlid i diversificat.

Tot va començar fa quatre dècades amb un petit forn artesanal instal·lat a casa seva, a Almàssera, un petit poble de l'Horta valenciana, on els tres germans coïen peces de porcellana després de sortir de la feina. A hores d'ara els Lladró controlen un hòlding format per una trentena d'empreses, uns beneficis nets anuals pròxims als 3.000 milions de pessetes, tenen filials en quatre continents i venen les seves figuretes a més d'un centenar de països.

"Tres són més forts que un i que dos". Aquesta premissa inculcada per la matriarca de la família, Rosa Dolz, als tres germans seria una de les claus de l'èxit posterior. Almenys així ho afirmen ells. Això i un alt nivell d'autoexigència. Per al germà gran, i segons alguns el cervell gris de la companyia, Juan Lla-

dró, "l'únic secret és el treball i fer-ho bé". Així els ho ha dit moltes vegades als quatre fills i sis nebots que es preparen ja per ser el reule generacional a la companyia. Però sí que n'hi ha més, de secrets, i alguns són menys confessables que altres.

Les claus. Ningú els pot negar que part del seu triomf en els negocis es conseqüència directa d'algunes idees innovadores que han posat en pràctica. Per exemple, combinar la venda de ceràmica amb la inversió immobiliària, comprant edificis emblemàtics a moltes ciutats del món on instal·len la seva botiga i lloguen la resta de plantes. El zel amb què controlen la distribució de les figures, impeding que es vengui en botigues de p o c a

categoria. O la creació d'un club de col·leccionistes que paguen una quota anual i tenen dret a accedir a la compra de figures de tirada limitada. El club compta amb més de 100.000 socis només als Estats Units. Per alimentar el mite, els Lladró fins i tot tenen un museu de les seves creacions a Nova York.

Però n'hi ha d'altres, de claus, com el seu antisindicalisme militant. Els Lladró consideren que si els treballadors s'esforcen per ser professionals no han de necessitar per a res als sindicats. Ells exigeixen, però paguen bé. I punt. De fet, encara recorden com l'activitat sindical i la legislació laboral promoguda pels socialistes van acabar desmantellant a mitjan anys vuitanta el sistema que havien ideat per fomentar la productivitat dels treballadors i que els havia fet guanyar molts diners. El principi era senzill; de cada 100 pessetes de beneficis que obtenia l'empresa, els Lladró es comprometien a repartir-ne 55 entre les diferents seccions: administració, motlles, pintura, etc.;

Les peces de Lladró tenen molt de prestigi gràcies a la seva facturació impecable. Les primeres figuretes es van fer en un petit forn muntat a la casa familiar d'Almàssera.